

Vaizis Vilks

Rindu zindas

Dzejoļu krājums

Saturs

Aiziet līdz galam	3
Tu esi	4
Vajag	5
Domu lidojums	6
Šovakar	7
Viena ceļa nācēji	8
Vienīgi Tu	9
Rudens diena	10
Šis un tas par šo un to	11
Saulgriežu gaidās	12
Viena nakts līdz draudzībai	13
Laiks ir skaists!	14
Pavasara reibonis	15
15 minūtes	16
Deg mani pūku spārni	17
Tos vārdus aiznes vējš	18
Spārnos	19
Lai paliek!	20
Pavasara sniegs	21
Kristāla rēgs	22
Uz ziedošām pļavām	23
Šodien atkal snieg	24
Pavasara gaidās	25
Šodien nenāc	26
Mana sirds	27
Vientuļā nakts	28
***	29
Pusnakts pārdomas	30
Varbūt atnāksi, kad skumji man	31
Janvāra lietus	32
Sveiciens Ziemsvētkos!	33
***	34
Veltījums draugam	35
***	36
***	37
***	38
***	39
***	40
***	41
***	42
Ak, dzīve!	43
Durvis... dzīve... vējš...	44
Kur?	45
Mīla	46
Nezināmais	47
Pārdomas par valodu	48
Rīgai	49
Tev	50
Ziemas varā	51
Veltījums Rīgai	52
Tīklā	53

Aiziet līdz galam

Šovakar vēlos aizkāpt līdz Mēness malai,
Aizbrist līdz viņam jūras galam,
Izskriet cauri tumšai naktij,
Noiet līdz Zemes sirdij.

Šodien, šovakar, šonakt...
Un atkal pienāks rīt, rīt, parīt un aizparīt.
Katra diena, katra stunda, katra minūte,
Ko dzīvojam, elpojam, domājam - esam!

Viens, laimīgi kopā, draugu pulkā vai arī svešu ļaužu ielenkumā.
Neskumsti, ja esi viens!
Nedomā, ka laime ilgs mūžam!
Nebīsties, jo svešie dažkārt izrādās labāki par savējiem.

2008. gada 6. augustā

Tu esi

Vakarā vēlā,
Pustumsas krēslā
Sēžu pie datora viens,
Bet domās pie tevis arvien.

Zvaigznes padebešus kur rotā,
Mēness atspīd vaigā blāvā,
Nakts klāj zemi, un zinu -
Tu esi tur, un es neesmu viens.

Tu esi tur tālu,
Bet sirdī man tuvu.
Ar zvaigzni bālu,
Ar pulku sārtu kāvu.

Es prasu sev lūgdamies,
Ceļos pat slīgstot,
Kur esi, kur būsi,
Kad nāksi, kad sāksi?

Un atbalss,
Kas vējā
Kā padebešos slīkstot,
Tā teic - es esmu, es nāku...

2008 . gada 16. jūlijā

Vajag

Vajag kādu iemīlēt, lai saprastu sāpes.

Vajag aizbraukt uz tuksnesi, lai izjustu patiesas slāpes.

Vajag izbrist trejdeviņas jūras, lai sabristu slapjas kājas.

Vajag saplūkt miljoniem magoņu, lai apreibtu no sarkanām liesmām.

Vajag! Vajag! Vajag! ...

2008. gada 15. jūlijā

Domu lidojums

Ir tūkstošiem lietu,
Ko stāstīt tev spētu,
Ja blakus man būtu
Un klausītos manī.

Ir ūdeņi plūduši palaini dzestri.
Simt jūru ir izbrists,
Un upuri nesti.

Ir rīti un vakari, nomodā esot,
Un naktis, kad sapņos var rītdienu skatīt.
Un lēni pa šauru gaismas staru
Var redzēt, vai diena nesīs ko jaunu.

Te noplok, te saviļņo atkal man sirds,
Tās gaidas, cerības, ilgas, kas trīs.
Un rāvienā spējā, kad pārtrūcis sapnis,
Es jūtu, ka esi, ka būsi man blakus.

2008 . gada 15. jūlijā

Šovakar

Rudens vakarā,
Kad agri izdziest dienas gaisma blāvā,
Pār pilsētu kad valda strāva,
Tu staigāsi pa ielu lielu,
Es netālu tur apsnigušā mājas jumtā,
Kur skurstenis, kas dūmus redzējis nav sen,
Pa logu grūši vēršos tumšās loga rūtīs.

Un sirds, kas sitīsies man krūtīs,
Un nesapratne manās acīs valdošā,
Tā signāls tavam garam, tavām domām,
Ka nespēlējam teātrī ar lomām.

Tu aizgāji pirms ausmas sārtās,
Tad saules stars vēl apspīdēja soļu mīto taku,
Ko sētniece ar lāpstu vēlāk žigli raka.
Kad atnāksi, tu nepateici man,
Bet sirdī zinu es, ka tieši šovakar.

2007. gada 3. novembrī

Viena ceļa nācēji

Uz klona māla saplīsusi krūze.
Lauskas izkaisītas - lielas un mazas.
Kaķis viegli laipo starp tām un ņaud.
Kājās viņam zābaku nav.

'Kaķi, ak, uzmanīgāk!', es izsaucos.
Ak, bet ko nu es te dzīvniekam galvu jaucu!
Viņš palecas un projām ir.
Paliek mazas asiņainas kaķpēdiņas.

Uz māla driskām
Un klona aukstā vaiga
Sārto, savelkas un sakalst - kaķpēdiņas.
Gaidu, kad savāks kāds māla krūzes driskas.

Žēli nočīkst durvis, spēcīgas rokas vērtas.
Smagnējs solis samīn māla driskas.
Māla klons un māla krūze saplūst viens otrā,
Jo abi nākuši vienu ceļu.

2007. gada 29. oktobrī

Vienīgi Tu

Tikai tur pamalē skaisti vakari blāvo,
Tikai te rītausmā rasā asaras mērc.
Tikai Tu, vienīgi Tu
Manu sirdi atvērt vēl spēj!

Atnāks vasaras rīti tie agrie,
Vakarā vēli, kad saulrietā vēršos,
Nāksi pie manis pa saulainu taku,
Nesīsi puķes, kas mežmalā zied.

Ziemas puteņos sildīsim sevi,
Runas par skaisto, kas bijis un būs.
Lēni tad blāvos vēl krāsni vien gunis,
Sirdis mums lēkās un laime turklāt.

Un skatos es atkal tai takā, kur rītos
Pēdējās rudens lapas vējš dzenā,
Raugos, kā solī tu vieglā un raitā,
Dodies uz darbu, lai atpakaļ nāktu.

Gaidu es Tevi - diena vai nakts.
Laiks tas stiepjas kā izvilкта dakts.
Dzirdēt, kad soļi, kas tālumā skan,
Namdurvju priekšā kad liegi tie san.

Steidzos es pretī, kur silta ir dvaša,
Dvēsele, sirds, siltums un smaids.
Paveries manī, un atkal Tu dzirdi,
Vārdu, ko saka Tev manējā sirds.

2007. gada 7. oktobrī

Rudens diena

Es šodien iedomājos rudens dienu,
Kad lapas pamazītēm dzeltēt sāk.
Un nav vairs prātīgi vākt sienu,
Jo lietus mākonis ik mīļu brīdi nāk.

Te rītos salna lapām krāsas daļa -
Tām kļāvām dzeltenās, bet ošiem sārtās.
Tur kameņes, kur viršiem pielietā ir meža mala.
Tās uzmeklē vēl puķes pirmās salnas skartās.

Tur padebešos aizslīd pirmie putnu kāši;
Purvā atbalsojas dzērvju dziesmas;
Spilgti saules stari aši, aši
Steidz vēl pieliet atvasaras dienas.

Lapas dzeltenas un lapas sārtas
Krīt no vēja plaukstas skartas.
Koku zari rēni gaužas;
Klusi vaidi no tiem ārā laužas.

2007. gada 9. septembrī

Šis un tas par šo un to

Aiz loga lietus vienmuļi palodzē klauvē,
Vējš lapas kokos sagriež draiskā virpulī.
Tur tālumā vēl sirēna kur taurē,
Dzimst kāda doma savā šūpulī.

Un lāses skaļāk logā dauza,
Vējš nerimst lapas plēst.
Un kaut kur dvēselīte nosalusi, maza,
Grib vakarā pie silta ugunsкура sēst.

Tas sirdi silda, sudrabzvaniem pielej,
Ar dzidriem pūpolzariem Ziemassvētku laikā,
Un tu pa taku lēni aizej,
Nākdams atpakaļ, kad tiksimies mēs maijā.

Ceļš līču ločiem cauri dzīvei ved,
Te straujā pūtienā, te gana rāmi rit.
Un pusnaktī, kad zvaigznes dedz,
Mans piena ceļš tad sirdī klusi sit.

Uz zvaigznēm tālām raugoties, kad nakts
Ar tumsas zīda palagiem kur klājas,
Tu jūties mazliet noguris un nedaudz apzagts,
Jo dienas raitā riksī nenes tavas kājas.

Ak dīvaina šī pasaule, kur stāvu,
Tā līku ločiem atpakaļ man nāk.
Es griežos, spiežos, rāpjos pa dzīvi savu,
Un diez vai cits to labāk māc.

2007. gada 4. septembrī

Saulgriežu gaidās

Aiz loga grieze savu dziesmu zāgē,
Kur tālumā jau modies ūpis,
Bet manā naktī kaut kur tālu, tālu
Aiz padebešiem sārta saule bālē.

Te tumsa sakļaujas ar gaismu,
Un saule satiekas ar mēnesstaru blāvu.
Te apvārsnī kāds redzējis ir baru kāvu,
Kur Saules grieži savas kājas aun.

Tik zāles briest, un sulas tajās mutuļo.
Pār laukiem Jānis baltā zirgā auļo.
Tas nedzirdamiem, viegliem soļiem
Gar tavu māju paksi joņo.

Vien noliekts zars un notraukts rāsas piliens
Šai rītā spirdzinoši rēnā,
Kad patvērums vēl jāmeklē nav ēnā,
Ir vēsts par to, kas būs un nāks.

Un atnāks tas ar visu labo gribu,
Ar gaŗo dienu, īso nakti.
Tas Saules griežu rīts,
Kas vieglā dūmakā būs tīts.

Tad kupli zaļos āboliņa sārtie lauki,
Un rudzu druvās zilas puķes plauks.
Un noausi tu kājas basas,
Tu skriesi rīta rasā zilākās tur plūkt.

2007. gada 18. jūnijā

Viena nakts līdz draudzībai

Viena nakts, tumsa jau zemi klāj,
Mākoņi padebešos izklīst.
Vēl palikusi šī pārdomu drudžainā nakts,
Kad draudzību pārbaudīs,
Kad ieskanēs būtiska takts.

Domas turpu un atpakaļ skraida,
Kāda diena mani rīt gaida?
Vai sapratne, draudzīgi skati?
Vai nenovīdīgi un zaglīgi uzmesti acu plaksti?

Rīts ausīs, es dzīvoju šodien.
Man prieks par sevi, man prieks par draugiem,
Par lieliem un maziem,
Par stipriem un vājiem,
Par tiem, kuri uzdrošinās,
Kā arī par tiem, kuri vēl domā.

Būt stipram nav viegli.
Akmeni velt un plecos to celt,
Tas vien ir tāds nieks!
Bet pacel kaudzi ar oļiem,
Tie ripo kur kurais.
Tā cilvēkus pacelt nav viegli,
Ja prātos tiem māņi un nieki.

Tu atnāc rīt Vērmanes dārzā,
Kur draudzība, atvērtas sirdis.
Tur skanēs un pukstēs tās vienādā ritmā
Par to, ka bijām, esam un būsīm
Un savai zemei par paraugu kļūsim!

Atnāc, paskaties,
Ja tevī vēl nemiers mājo,
Ja pateikt citiem nevari to.
Tur būs mūsu draugi,
Tu nebūsi viens!

2007. gada 2. jūnijā

Laiks ir skaists!

Paskat, aiz loga saule,
Silta vēja pūsma.
Tālumā mierīgi šalko jūra,
Baltajās kāpās liegi aicina smilts.

Ko darīt, ja tev ir laiks?
Atpūsties, vaļoties?
Ieklausīties dabā,
Kas mūsu Māte labā!

Ej, nesēdi mājās!
Izej mežā, ievelc elpu,
Lai izjūt visas gaisa strāvas,
Lai piepilda plaušas ar plaukuma spēku.

Izej pie jūras,
Paskaties saulē.
Pavadi mirkli,
Mūžību sagaidi.

2007. gada 21. maijā

Pavasara reibonis

Galva noreibst pavasara smaržu pielietā gaisā,
Mežā dzeguze traki laiž ku-kū, ku-kū...
Priedes stumbrā kāds skalus plēš,
Melnā dzilna tur sēž un ņipri koku tēš.

Pavasara Pērkontēva dārdi,
Mani tālumā izteikti vārdi.
Skaista ir mana zeme,
Skanīgi rit mana dzīve!

2007. gada 15. maijā

15 minūtes

15 minūtes vilcienā atlicis braukt,
Ceļš un sliedes,
Dzinēja dūkšana, riteņu klaba un elsas.
15 minūtes vilcienā atlicis braukt.

Aiz loga ātri pazib man ainas,
Tās nemitīgi un ātri tur mainās.
Tas, kas vakar, aizvakar, šodien,
Galvā uzplaiksna, savienojas un noplok.

15 minūtes vilcienā atlicis braukt,
Gala stacija izziņota jau,
Braucēji domās jau kāpj uz augstā klona,
15 minūtes dzīves vilcienā atlicis braukt.

15 minūtēs 15 mēneši -
Skaisti, mokoši, jautri un asaraini -,
Paskrien kā raibi suņi gar vilciena logu.
15 minūtes atlicis vēl ir ko braukt.

Vilciena ātrums kļūst straujāks,
Riteņu klaboņa dobjāka,
Dzinējs jau elsās vaid,
Cilvēki satraukti gaid'.

15 minūtes atlicis vēl ko braukt,
Mirkļis vai mūžība?
Tava roka savilka vilciena bremzes,
15 minūtes bija vēl, ko braukt.

Iekaucies, ratiem pret dzelzceļu klabot,
Berzes švīkoņai kaucot un vaidot,
Apstājas vilciens, apstājas viss.
15 minūtes pietrūka draudzībai.

Viss, kas reiz bija -
Draudzība, ilgas, satikšanās un atvadas,
Apstājās, satumsa aiz loga.
Tikai skaļrunī vadītājs izziņoja -
Vilciens tālāk vairs nebrauks - lūdzu, izkāpiet!

2007. gada 9. aprīlī

Deg mani pūku spārni

Kā putna lidojumā lēni,
Deg mani pūku spārni.
Kā kūlas lauki,
Aizdedzināti tie pērni...

Ak, siltums tas tik māņi vien!
Tas postu nes un nelaimes.
Sper kāju, pelni put,
Kur paliek viss... tas izplēnē.

Ņem mani, aizved prom,
Kur nedeg pērnā zāle,
Tur vienmēr uzplaukst zaļais pavaŗ's,
Tur lēni izplaukst mazais asns.

Tur tālu lido pavasaŗa putni,
Aiznes manas domas spārnos līdzī.
Tik lietus piles manās acīs krīt,
Un dvēselē tik žēlu palu straume rit.

Kur palicis ir tas?
Kur pavasaris pērnais, aizpērnais?
Tik pelni lēni apkārt klīst,
Mīlēt man vai tevi nīst?

2007. gada 9. aprīlī

Tos vārdus aiznes vējš

Tur kur saule spīd,
Pasaulē šajā, kur dzīvojam mēs,
Nāc nu man pretī,
Te esmu es!

Silts glāsts manu pieri kad skar,
Smaids, degošas acis
Un tava sirds,
Kas tik karsti kā oglīte kvēl'.

Ak, šis mulsums, nopūta lēna!
Tu puisis - es puisis,
Kas liegt mums ko var,
Ja gribam mēs satikties šovakar?

Tu bikli man jautā,
Ko darīsim mēs.
Es piesarcis saku,
Bet vārdus man izrauj vējš.

Nāk rīti, iet vakari,
Tas mulsums vēl paliek.
Un tiekamies mēs,
Kaut vējš nes mūsu dienas tālienēs.

Skrienot un kopā šo dzīvi sienot,
Tu nāc, un es skrienu tev pretī,
Mēs kopā to varam,
Mīlam, dzīvojam un ceram.

2007. gada 31. martā

Spārnos

Aiz loga, kad saules zaķi suņus dzenā,
Pirmajā siltumā dzeltenī taureņi lido.
Izej ārā gaisā vēl rēnā,
Kur pavasaris reibina pat ēnā.

Pacel spārnus, aizlido sapņos.
Vasaras tālēs, kas pamazām padebešos bālēs.
Tveices karstumā patveries ievziedu ēnās,
Reibošu galvu skrej pieneņu pļavās.

Lido vien tālāk,
Līdz zemes malai skaistai,
Ziedošai, mirdzošai
Dzimtenei manai.

Nenolaid spārnus, neliedz sev sapņus,
Ikdienā dari sev tīkamu, labu.
Atslēdz vien mirkli,
Un izbaudi dabu!

2007. gada 29. martā

Lai paliek!

Pirmie saules stari
Zemi silti kad glāsta,
Noslauki seju,
Iztīri dvēseli savu.

Viss, kas ir bijis,
Lai paliek ziemei.
Lai aizpeld ar pēdējiem
Pavasara paliem.

Tīri un skaisti,
Kā stari mirdz upē,
Skaties man acīs
Mēness staru pielietās naktīs.

Dzenis kur priedē
Savu ikdienas barību zvetē.
Eju es viens,
Bet tu mani nenāc vairs meklēt.

2007. gada 25. martā

Pavasara sniegs

Baltām pārslām atkal snieg,
Manām domām klejot liek
Padebešu mākoņos,
Tu kur saule rotājas.

Pavasars aiz mākoņmalas
Raugās, saka — vēl nav laiks!
Ziemas vara šodien valda,
Nav vēl pelnīts saulstars maigs.

2007. gada 6. martā

Kristāla rēgs

Trīs rožlapiņas lēni peld vāzē,
Un vīns jau sārtojas kristāla glāzē.
Acīs man mirdzums kā lāsmainās spuldzēs,
Sirdī man smeldze,
Tur līdzēt var rūgtākais vīns.

Sārto vīns un izplaukst sarkans pavasar's,
Saules apliets, putnu apdziedāts.
Tik manās acīs...
Tur mājo vēl ziemas kristāla rēgs.

Šodien vēl nespīdēs saule man,
Šodien vēl kritīs
Baltais sniegs.
Nelidos putni,
Neplauks vēl pavasara prieks.

Un tu man prasīsi,
Ko gan es gaidu te viens?
Es tev sacīšu,
Bet manus vārdus sniegpārslas tīs.

Nevajag lāsteku, nevajag sniegu,
Ziema, kas aizies,
Sev nesīs ko līdz'.
Vienu vienīgu asaru,
Kusīs kas pavasara palos pavisam drīz.

2007. gada 4. martā

Uz ziedošām pļavām

Paņem mani un iznes
Uz ziedošām pļavām.
No stindzinošiem lediem
Izrauj mani, tev lūdzu un prasu.

Tu skaties - acīs tev vienaldzība blāva,
Sliktot es raudu
Kā bērns,
Kuram drausmīgi salst.

Paņem mani, izcel un būšu es tavs.
Aiznes mani,
Kur dzeguze kūko.
Atlaid mani, bet paturi sev.

Aiznes mani uz ziedošām pļavām,
Cauri sudraba birzīm,
Zeltītām kļavām.
Rudens vēl tālu...

2007. gada 4. martā

Šodien atkal snieg

Lielām baltām pārslām,
No debesīm krīt sniegs.
Lēni virpinās un griežas,
Latvijā vēl snieg.

Pārslas lēni krītot,
Priecē, silda sirdi.
Tiklīdz zemē nokrīt,
Ūdens lāmās izkūst sniegs.

2007. gada 4. martā

Pavasara gaidās

Slapjas pavasara tērces,
Satek straumēs,
Straumes traucas uz upēm,
Upes uz jūru.

Pavasaris tuvojas,
Ziemai drīz gals.
Retāk vairs naktīs mūs apciemo sals.

Pavasara elpa,
Pamazām sazaļos mūsu pasaules lielā telpa.
Pēdējās sniega driskas
Kusīs un iz zemes izlīdīs vizbulītes biklas.

Pavasaris tuvojas,
Vasara nāks,
Ar sauli un jūru mūs priecēs tā.

2007. gada 2. martā

Šodien nenāc

Šodien, draugs, nenāc man siltumu dot,
Ledus tās plaukstas,
Kas siltas bez gala,
Šodien vairs nevarēs izlolot.

Šodien, draugs, nenāc padomu lūgt,
Domas man pinekļu pakavos jūk.
Varbūt es rīt
Tev noderīgs varētu būt.

Šodien nē, šai dienai pietiks!
Lietus lāses pārvēršas ledū...
Domas lido un sastingst gaisos.
Lēni grimst karote kausētā medū...

Salīpa lūpas, atdzisa sirds,
Strauji kas nepukst,
Nav vairāk tai ritms.
Lēni krīt pārsla, kas padebešos mirdz...

2007. gada 25. februārī

Mana sirds

Tā slēpjas manās krūtīs,
Un reizēm arī straujāk pukst.
Tā mana sirds, kas mūžam manī mitīs,
Un reizēm mazliet arī skumst.

Šo sirdi nedošu es,
Lai saplosa kāds.
Tā būs tikai mana,
Nav pasaulē vēl cilvēks tāds.

2007. gada 14. februārī

Vientuļā nakts

Vientuļa nakts,

Lēnām izdeg sveces dakts.

Pirmie tramvaji lēni par ielām slīd,

Sārti rīta atspulgi pamalē vīd.

Ziema ir auksta, nakts gaŗa,

Katrs jauns rīt man ir no svāra.

Pāmostos, sāpoŗos dienai ŗai,

Laiks skrien ātri, ātri, ak, vai!

Un viŗŗ nenāķ,

Gaidot gribas laiku kustināt ātrāķ.

Sals gar maniem locekŗiem vijŗŗgi loŗŗnā,

Stāvu es viens... izmisumā un neziŗnā.

2007. gada 10. februāŗi

***

Skumji brīži ar priecīgiem mijas,
Pāri skrien, atpakaļ skatās.
No padebešiem krīt baltas sniega lilijas,
Smaržo, reibina manas acis aklās.
Manu izslāpušo elpu,
Aizpilda ar jaunu dzīves telpu.

Rītdiena ar jauniem soļiem,
Raiti mani līdzī raus.
Vai pār upju noskalotiem oļiem
Dzīves virpulis uz priekšu sauks.
Zaļiem asniem sniega klātiem
Tur būs izaugt brangiem kātiem.

2007. gada 7. februārī

Pusnakts pārdomas

Satumst aiz loga,
Man pārāk maz sniega.
Uzvārīt tēju,
Nomazgāt seju.

Domas nevar noslaucīt,
Kā puteņa pārslas no acīm iztīrīt.
Galva kā tīmeklis rīta rasas ausmā,
Lēni, lēni kādu gudrību domā.

Pavediens pavedienam seko,
Domas brien pār upi seklo.
Gadās kāda dziļāka bedre,
Kurā iestieg domu serde.

Klīst šai pusnaktī tās,
Pāri mākoņiem lidinās.
Miegs drīz arī nāks,
Gultā mani guldinās.

2007. gada 31. janvārī

Varbūt atnāksi, kad skumji man

Varbūt kādā dienā pelēcīgā
Skumjas acīs manās kliecēt
Atnāksi pie manis miegā
Manu lauzto sirdi dziedēt.

Tālu tu, bet tuvs tu man.
Lietus lāse, asara.
Kaut kur klusa nopūta vēl skan,
Atmiņā nāk aizgājusī vasara.

Izdzīvots un paliek mans
Tavu plaukstu pieskāriens.
Tavu acu skaistais māns
Tavam smaidam plauka mans.

2007. gada 21. janvārī

Janvāra lietus

Sit lietus lāses logos,
Pār zālienu aizskrien kāds suns,
Vai vējam līdzī, vai neesošam sniegam?
Sit lietus lāses logos.

Vakaros agri vēl tumst,
Mēness kad uzspīd,
Nelaistās debesu jums.
Sit lietus lāses logos,
Un kāds pēc sniega skumst.

Pakalnos zaļo zāle,
Govis kūtīs tver pavasara elpu,
Par agru uzplaukst cūkpienes cers.
Sit lietus lāses logos.

Ziemas mēnesī lietus,
Ziemas mēnesī silts,
Es jūtos drusciņ pievilts.
Sit lietus lāses logos.

Vai asaras tās pēc bērniības ziemas?
Vai sapņu kupenas būvēt vairs ļauts?
Un kur paliks ledus iešana strautos un upēs?
Sit lietus lāses logos.

Pak, pak, pak....

2007. gada 10. janvārī

Sveiciens Ziemsvētkos!

Ziemsvētku vakarā

Nakts ātri tumst.

Sadedz liesmas,

Lai diena gaŗāka kļūst!

Sadedz dvēseles liesmas,

Izdziedi skaistākās dziesmas,

Izbaudi laiku šo tumšo,

Sajūti visu to skaisto!

Ziemsvētku vakaru jautri lai vadi,

Sabrauks Tev draugi un tuvākie radi,

Sirds Tava dziedās,

Putenis gaviļēs!

Atskanēs pilsētās, skanēs ar laukos.

Tālumā ķekatu dziesmas kāds dungos,

Paņem un ieklausies savējā sirdī,

Kuŗu svētku nemiers vēl tirdī!

2006. gada 21. decembrī

***

Fizisks tālums,
Garīga tuvība.
Kaisle, mīlestība,
Tā ir mūsu sūtība.

Skaidrs acu skatiens,
Mīlā kvēlojoša sirds.
Viens vārds patiess,
Acīs viskaistākās zvaigznes mirdz.

Veltījums draugam

Sapnis mans neizsapņotais pie Tevis dodas,
Prātā man skaistas atmiņas rodas.
Tavs burvīgais smaids, roka apvīta man ap pleciem,
Viegli mums slīdot lēnīgā dejā.
Nē! Nebeidzies mirkli, nekrīti vēl no sapņu mākoņa lejā!

2004. gadā

***

Tavā s skaistās acīs lūkojoties,
Dziļi, dziļi ieskatoties,
Mani pārņem maigums liegs,
It kā zemi klātu pirmais sniegs.

Tavs lūpas saldi kvēlās,
Manā sirdī klusi vērās.
Degot kvēli mana sirds,
Tavai sirdij pretim mirdz.

2004. gadā

***

Kad esi tālu, manā sirdī tu blakām,
Kad tuvu, tad cieši apskauts.
Mēs ejam pa vienām takām,
Mūsu liktenis cieši ir sakļauts!

Ābelē aizķēries pēdējais ābols,
Lapa dzelteni vītusi,
Vasaras sapņi un sārtais dābols,
Šodienas mīla kvēla nenoplakusi.

2004. gadā

***

Manās acīs Tu aizdedz zvaigznes,
Pat mēness nobāl to priekšā.
Ar vēja pieskārienu tu mani nes,
Klusiem soļiem nāc pie manis iekšā.

Zvaigznes mirdz, kvēlo, dzied...
Gaisma paliek vēl gadiem.
Apskāviens tavš, pirmais skūpstš,
Manās lūpās vienmēr iekļauties lūgts.

2004. gadā

***

Logā, kad zvaigzne iespīd,
Mēness kad tālumā aizslīd,
Iededz vienu sveci,
Un nemeklē skurstenī Sala veci!

Meklē sirdī, dziļi sirdī.
Vai tu tur ko dzirdi?
Vai redzi zvaigzni,
To tālo gaismas pielieto taisni?

Nē tie vēl nav pavasara asni,
Tie mīlas iedīgļi trausli,
Kas, spītējot spalģajam salam un putenim,
Tiecas uz tavu sirdi gausi jo gausi...

2004. gadā

***

Pasteidzies — tālumā kāds Tevi sauc,
Ātrāk, tava sirds kad žēlabās kauc.
Es negribu ciest, pasteidzies!
Galvā man tik domas viena pēc otras skrien,
Sirdī man caurvējš ar sniegputeni cauri lielajām kupenām brien.

Pasteidzies — atbalss līdz tevīm kad nāks,
Iemiedz, pamodies,
Ziema, — tev sirdij uzsalis grūti salaužams vāks.
Es savu dvašu karstu, karstu tev pūšu,
Elpas man trūkst jau teju viss salst, te kūst,
Pasteidzies, tālumā mani kāds klusināti sauc.
Pāri debesīm sarkani zibšņi spēji trauc.

2004. gadā

***

Pāri Daugavai mēness spoži spīd,
Manas domas tālumā klīst.
Tālu debesīs kāda zvaigzne vīd,
Manā sirdī Tava gaisma līst!

Tavas zvaigžņotās acis,
Tava mēness apspīdētā seja.
Mani satikt tu nācis;
Domās trauc kaislīga deja.

2004. gadā

***

Paskaties apkārt, pamalē sārti mākoņi!

Paveries acīs zili zaļās.

Ieklausies vējos tālos un spējos.

Sadzirdi sirdī strauju tuk, tuk.

Iemīlies manī, nevilsi mūžam!

Mūžs ir tik īss,

Gaidīt nav vērts.

Viss nevar tikt mērīts un svērts.

2004. gadā

Ak, dzīve!

Kas gan ir dzīve?

Kas gan ir bauda?

Vai tā ir nauda?

Vai tā ir mīlestība skaudra?

Katru vakaru,

Kad gulēt eju,

Uzdodu jautājumu sev vienu,

Kādēļ starp visu to nevar uzcelt biezu sienu?

Nē, nē, kamdēļ gan sienu?

Es gribu dzīvot ik mīļu dienu.

Es dzeru tikko slauktu pienu.

Es mīlēt varu tik cilvēku vienu.

Var dzīvot bez naudas,

Bet vai var bez baudas?

Man nevajag naudas!

Es alkstu tik baudas.

Tu esi nabags?

Tev plaša sirds?

Tu esi bagāts,

Acīs tev mīlestības zvaigžņu spiets.

Durvis... dzīve... vējš...

Vējā virinās durvis,
Te iečikstas žēlabaini tās,
Te ar lielu sparū ciet veras.
Vējā karājas kokā iekārts cirvis.

Vējā pland mani mati,
Ak, kādi te skaisti skati!
Vējā mana dzīve,
Vējam skrienu es līdz.

Dzīve kā vējā atstātas durvis,
Atnāk kāds, paver un palūr,
Un aizcērt ar lielu blīkšķi,
Ka taisni vai jāizmežģī īkšķi.

Vējā karājas cirvis,
Ābele žēlabās vaid.
Dzīvē ir nolemts tas mirklis,
Kad īstais tev pretī nāk.

Skarbi aizcērtas durvis,
Ābele zemē jau krīt,
Aiziet mīļotais burvis,
Mati tam vējā vien plīv'.

Kur?

Tavās skavās nokļūt,
Mīļus glāstus sajūst,
Tavās maigās rokās būt.
Tā kā cukurgraudam tējā izkust.

Tu atnāci un mani paņēmi,
Ar sirdi plašu,
Ar gaišu acu skatu,
Ar mīlestības pilnu mirkli.

Es atvēros, kā saulei pretī tiecas zieds,
Un atdevos, kā mīlā vien tas iespējams.
Tev lūpās bij' smaids tik liegs,
Un kopā šis mirklis — nebeidzams.

Tu aizgāji tālu,
Es paliku viens.
Uz kuru debess malu,
Vai tur, kur reibinošāk smaržo vīstošs siens?

Mīla

Jauks pavasaŗa rīts,
Nāk mīlestība manā sirdī,
Bet nodoms visai biezā miglā tīts,
Kas mani te tā tirdī?

Es nezīnu kas tas tāds,
Vai mīla tā vai tikai domas manas,
Varbūt tas skatiens mazliet atklāts,
Ko sedz tikko uzplaukušu zvanu skaņas?

Pamodos es pavasarī,
Gulēt gāju ziemā liegā,
Ko man darīt?
Varbūt tas viss notika tik miegā!

Skaidra galva, saprašana
Tā ir pašā pamatā,
Jo pat tikai mīlēšana,
Nevar visu savest skaidrībā.

Nezināmais

Sarkana roze,
Tai blakus tabakas doze,
Burvīgs skats,
Kurā atpazīts tieku es pats.

Uz ekrāna pārbīdās teksts,
Kaut kur spēlē džeza sekstets.
Pār debesjumu pārslīd pēdējais saules stars,
Un iestājas nakts.

Es nevaru aizmigt,
Man nenāk miegs.
Es pārcilāju savas domas,
Un skaidri apzinos, ka neesmu no Romas.

Kas esmu es?
Jā, rodas jautājums tāds.
Kas būšu es?
Tu domā uz zemes, bet nē.

Mēs visi nākam no kaut kurienes,
Un aizejam uz kaut kurieni.
Uz kurieni?
To nezina neviens.

Kāds gudrais man iebildīs,
Ka aizejam mēs uz debesīm vai elli.
Es jautāšu viņam, vai esi tur bijis?
Un atbildēt nespēs neviens.

Tāds liktenis mums,
Kas esam uz zemes.
Mēs nezinām to, no kurienes nākam,
Un arī uz kurieni ejam.

Pārdomas par valodu

Ik dienas mēs runājam aplam,
Te kaut kas no krieviem, te kaut kas no angļiem
Tiek mums ik katram,
Bet kas tad mums pašiem?

Vai latviešu valodu neprotam godāt?
Kur varam tur svešvārdus bārstām pa labi un kreisi,
Un nav jau tad brīnums nekāds, ka pa mūsu zemi nelāga valoda sāk lodāt.
Tāpēc, ka runājam mēs nepareizi!

Vai vajag mums krievus, vai vajag mums angļus,
Nē, nevajag, protams, mēs paši vēl stipri.
Mūs nelauza vācietis, mūs nesalauza krievs,
Vai angļu valoda būtu tas kungs vai Dievs?

Jā runā pasaulē dažādos žargonos angļu,
Bet tādēļ mums nevajag valodu savu,
Šiem žargoniem pakļaut un piesārņot ļaut,
Mums jāmacās savus vārdus godā celt.

Rīgai

Pavasara saule,
Rīgas zelta gaiļos spīd,
Zili, zili mākoņi
Pār vecās pilsētas namiem slīd.

Mirdz Rīgas torņu atspulgs Daugavā,
Zilzaļi vizuļo jūra,
Šķiet mākoņi aizslīd tālumā,
Un kaut kur pavīd balta bura.

Nāk cilvēki bariem no ostas,
Kas izsenis iraid Rīgas sirds,
Un dzīvība vecajā pilsētā mostas,
Pūš Daugavai pāri Rietenis spīrgts.

Skan Rīgas baznīcu torņos zvani,
Nāk klausīties mūziku lieli un mazi.
Tu Vecrīga mana,
Cik skaisti tu sani!

Tev

Tavs burvīgais smaids,
Tavs šķelmīgais skats,
Tas ir tik salds,
Kā saldējums balts.

Tevi sapnī es redzu,
Tavus soļus pat tumsā dzirdu,
Tavu sirdi karstu un asiņu pilnu
Es ņemu un sapnī no kraujas lejā krītu.

Mikla elpas dvaša man sejā iesitās,
Tavas zvaigžņotās acis manējās lūkojās.
Mēs skaujam viens otru,
Un lidojam kopā pār dziļākajām kraujām.

Tavs siltais pieskāriens,
Tavs acu skaidrais skatiens,
Mana atbilde tev,
Ir kā dvēseles kliedziens.

Es nevaru liegt,
Es visu sevi gatavs tev sniegt.
Es uzticos tev,
Kā vien ticēt var cilvēks tik sev.

Ziemas varā

Sals un sniegs,
Vēl aizkavējas pie mums mazliet!

Es vēlos puteni, kas ietin mūs,
Kas neliek domās skumt,

Kas ļauj manam prātam nelāgās domās projām stumt!

Ak, tas tik vārds izteikts viens,
Kas neko nenozīmē man!

Es palaižu visus vējus
Un aizeju sniega kupenās,
Kur mākoņi padebešos līdinās.

Veltījums Rīgai

Pār veco Rīgu miglas vāli pāri veļas,
Aust rīts, un sarkana saule pār torņiem ceļas.

Atspīd visā zelta mirdzumā Pētera un Doma gaiši,
Tie šķiet tik cēli un daiļi.

Klīst pēdējie miglas vāli,
Un klāt jau ir senie Rīgas vārti.

Kur tava zeltā kaltā atslēga?
Tu pilsēta, kas slavēta un pelta!

Nav vārtu vairs, kas ved sirmajā pilsētā,
Kur stāvēj` Rātsnams tirgus aplātā.

Ar jaunu sparū
Ceļ Rīgā augšā senču garū.

Te slejas Melno galvju nams,
Un varbūt Daugavā nāks atkal lielais sams.

Astoņi gadu simti Tev Rīga!
Esi tik pat skaista un mīļa!

Tīklā

Es tīklā esmu iesaistīts,
Man tīkls nozīmē tik daudz,
Un varbūt pārāk saistīts es,
Jo nevar būt man citas pasaules.

Ir tīmeklis mans darbs,
Un atpūta turklāt,
Es rodu draugus šeit,
Un arī ienaidniekus.

Šeit valodas ir sastopamas visas,
Kādas vien šūpulī ļautiņiem liktas.
Te angļi dominē, bet ir ar vāci,
Un franči, spāņi neatpaliek.

E-grāmata.

Citējot, deklamējot vai kā citādāk izmantojot, lūgums norādīt autoru.

© **Vairis Vilks, 2009. gada martā** (www.vilx.lv)